

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul treisprezece

Jeff Pippenger

2025-12-18

Numărul treisprezece

În prezent abordăm simbolul profetic al anului 1863. Ne-am concentrat atenția asupra Cadeșului biblic ca simbol al răzvrătirii Israelului antic împotriva „odihnei”, răzvrătire care a dus la moartea lor pe parcursul unei perioade care a culminat la Cadeș, ilustrând astfel respingerea „cărărilor cele vechi” ale lui Ieremia în 1863, când „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase au fost respinse.

În urmărirea luminii asociate cu Cadeș și cu 1863, am identificat cele zece încercări care au ajuns până la Cadeș. Am identificat primele trei încercări drept încercarea manei. Acei trei pași pot fi reprezentați fie ca minuni, fie ca încercări, iar odihna Sabatului, fiind prima dintre cele zece încercări, corespunde celei de-a zecea încercări, pe care Pavel o identifică atât de clar în Evrei drept „odihna”. Cele zece încercări au o odihnă alfa și o odihnă omega.

Nu are importanță modul în care un student al profetiei dorește să definească „odihna” pe care evreii au respins-o la Cadeș—căci, în mod profetic, orice „odihnă” (rând după rând) se referă la „odihna și înviorarea” care este ploaia târzie. Cadeș este un simbol de prim rang al respingerii atât a soliei ploii târzii, cât și a experienței ploii târzii, căci pecetluirea care se realizează asupra celor o sută patruzeci și patru de mii la Cadeș este o fixare în adevăr atât din punct de vedere „intelectual”, cât și „spiritual”.

De îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit pe frunțile lor — nu este vreo pecete sau vreun semn care să poată fi văzut, ci o statornicie în adevăr, atât intelectuală, cât și spirituală, astfel încât să nu poată fi clintiți —, de îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit și pregătit pentru zguduire, ea va veni. Într-adevăr, ea a și început; judecățile lui Dumnezeu sunt acum asupra pământului, pentru a ne da un avertisment, ca să știm ce urmează să vină.

Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 4, 1161.

A te statornici „în adevăr” „intelectual” reprezintă acceptarea metodei „rând după rând” ca singura abordare sfințită în studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Această abordare îngustă a fost confirmată ca fiind corectă în august 1840, când „mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații săi, și mișcării advente i s-a dat un impuls minunat.” „Impulsul minunat” reprezintă manifestarea puterii Duhului Sfânt care a trimis solia primului înger în întreaga lume în 1840.

Cei care au participat la lucrarea ce reprezenta „minunatul imbold” au fost împuterniciți să săvârșească tocmai acea lucrare prin puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt și-a manifestat puterea numai în mijlocul celor care acceptaseră metodologia sacră. Duhul Sfânt și-a manifestat puterea numai în lăuntru celor care acceptaseră metodologia sacră.

Statornicirea în adevăr, la nivel intelectual, constă în acceptarea metodologiei „rând după rând”, iar „acceptarea” metodologiei „rând după rând” este reprezentată pentru un laodicean ca deschiderea ușii inimii pentru intrarea Solului către Laodiceea, în persoana Duhului Sfânt. Acceptarea metodologiei sacre aduce puterea Duhului Sfânt în mintea celor care se statornicesc în adevăr la nivel intelectual. Acceptarea acelei metodologii produce o spiritualitate care este reprezentată ca îmbinarea Divinității cu omenirea. Aplicarea metodologiei biblice „rând după rând”, când este unită cu credința, este reprezentată ca statornicire în adevăr la nivel intelectual, iar adevărul (mesajul) care este produs prin metodologie nu poate fi despărțit de Isus, care este Cuvântul. A primi mesajul Cuvântului Său înseamnă a primi Duhul Sfânt în mintea ta. Astfel, statornicirea în adevăr la nivel intelectual produce experiența spirituală care primește pecetea aprobării lui Dumnezeu.

Cadeș a fost încercarea finală pentru Israelul antic. Cele două categorii de băutori de vin din cartea lui Ioel sunt separate și deosebite între ele pe baza respingerii sau acceptării soliei ploii târzii, pe care Ioel o identifică drept „vin nou”, în contrast cu vinul fermentat consumat de cealaltă categorie. „Vinul nou” al lui Ioel este „odihna” lui Pavel din Evrei trei și patru. Este, de asemenea, ceea ce „bețivii lui Efraim” din Isaia refuză să „asculte” — „căroră El le-a zis: «Aceasta este odihna prin care îl veți face pe cel ostenit să se odihnească; și aceasta este învierea»; dar ei n-au vrut să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă după poruncă, poruncă după poruncă; rând după rând, rând după rând; puțin aici, puțin acolo; pentru ca să meargă, să cadă pe spate, să se sfârșame, să fie prinși în laț și luați.”

Am identificat că răzvrătirea lui Aaron cu vițelul de aur reprezintă 'două' dintre cele zece încercări care se încheie la Cadeș. Împărțirea acelei încercări în două încercări este în acord cu perioada de testare a ploii târzii, care este reprezentată de "testul chipului fiarei", testul care determină destinul poporului lui Dumnezeu. Apocalipsa treisprezece identifică 'răzvrătirea', căci numărul 'treisprezece' reprezintă răzvrătire.

Capitolul începe cu fiara papală din mare, principalul simbol al răzvrătirii pe pământ, întrucât Daniel o identifică drept puterea care rostește cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt. Acea răzvrătire este urmată de răzvrătirea fiarei pământului, adică Statele Unite, care apoi constrâng întreaga lume să le urmeze exemplul de răzvrătire. Tiparul pentru a treia răzvrătire din capitol se găsește în prima dintre cele trei răzvrătiri, reprezentată ca fiara mării, simbolul Vaticanului. În versetul unsprezece, Statele Unite vorbesc ca un balaur și astfel formează un chip al fiarei, chipul Vaticanului. Începând cu versetul doisprezece, Statele Unite constrâng lumea să facă la fel. Răzvrătirea lui Aaron este dublă, reprezentând răzvrătirea Statelor Unite și apoi răzvrătirea întregii lumi, când este impus chipul mondial al Vaticanului.

Răzvrătirea lui Aaron identifică ambele perioade: idolatria în absența lui Moise, urmată de idolatria în prezența lui Moise. Moise primea Legea și, prin urmare, reprezintă Legea lui Dumnezeu drept punct de demarcație în răzvrătire. Testul reprezentat de chipul de aur al unui vițel-fiară, făcut de Aaron, este testul anului 1863.

Este testul legii duminicale, care reprezintă o linie de demarcație între viață și moarte. Este linia de demarcație între Țara Făgăduinței și moartea în pustie, linia de demarcație între semnul fiarei și sigiliul lui Dumnezeu, linia de demarcație între soarta lui Șebna, laodiceanul, și a lui Eliacim, filadelfianul. Primele trei teste, reprezentate de mană, simbolizează controversa dintre Sabat și duminică, la fel ca și al zecelea test. Linia de demarcație în răzvrătirea lui Aaron cu vițelul de aur (care reprezintă atât al cincilea, cât și al șaselea test) este legea duminicală.

Al patrulea test este apa de la Massah, care înseamnă 'testare', și de la Meribah, care înseamnă "stindardul lui Iehova"; el se află în Exodul 17:1-7, unde este identificat în mod direct ca "testarea Domnului".

Și toată adunarea fiilor lui Israel a călătorit din pustia Sin, după popasurile lor, potrivit poruncii Domnului, și a tăbărât la Refidim; și nu era apă ca poporul să bea. De aceea poporul s-a certat cu Moise și a zis: Dă-ne apă, ca să bem. Iar Moise le-a zis: De ce vă certați cu mine? Pentru ce Îl ispitiți pe Domnul? Și acolo poporul a însetat după apă; iar poporul a cârtit împotriva lui Moise și a zis: Pentru ce ne-ai scos din Egipt, ca să ne omori pe noi, pe copiii noștri și pe vitele noastre de sete?

Și Moise a strigat către Domnul, zicând: Ce să fac eu poporului acestuia? Aproape că sunt gata să măucidă cu pietre.

Și Domnul i-a zis lui Moise: Treci înaintea poporului și ia cu tine dintre bătrânii lui Israel; iar toiagul tău, cu care ai lovit râul, ia-l în mână și pornește. Iată, Eu voi sta înaintea ta acolo, pe stânca din Horeb; vei lovi stânca, și va ieși apă din ea, pentru ca poporul să bea. Și Moise a făcut astfel în fața bătrânilor lui Israel.

Și a pus locului numele Massah și Meribah, din pricina certei fiilor lui Israel și pentru că L-au ispășit pe Domnul, zicând: Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu? Exodul 17:1-7.

Încercarea reprezentată de „Massah” și stindardul reprezentat de „Meribah” constituie o alfa profetică ce își întâlnește omega profetică atunci când Moise lovește aceeași Stâncă a doua oară. Aceasta înseamnă că a patra dintre cele zece provocări este reprezentată la Kadesh, căci al doilea Kadesh este locul unde Moise lovește Stânca în răzvrătire. Aceasta identifică faptul că Kadesh, ca simbol, include testul apei care produce un stindard.

Proba apei care produce stindardul este proba soliei ploii târzii. 1863 a fost momentul când stindardul ar fi trebuit să fie înălțat, dar vai; 1863 a fost doar primul Cadeș, iar al doilea Cadeș este la apropiata lege duminicală. Masa și Meriba reprezintă testul final pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, chiar înainte ca ei să fie înălțați ca un stindard la legea duminicală. Nu autoritatea Romei, sau autoritatea iudeilor, a rânduit moartea lui Hristos. Acea autoritate a fost împuternicită în sfatul Cerului cu veacuri înainte de cruce. Moise și-a folosit toiagul, toiagul uns de Însuși Dumnezeu, pentru a lovi Stânca, dar numai o singură dată. Acea Stâncă, potrivit inspirației, este reprezentată de soliile din 1840 până în 1844, care sunt vechile adevăruri de temelie ce reprezintă calea celor dreți. În testarea reprezentată de Masa, apa care mântuiește este apa care iese din Stânca căilor vechi. Acea apă testează și produce două clase; una pentru semnul fiarei și cealaltă pentru sigiliul lui Dumnezeu, după cum este reprezentat de sigiliul lui Dumnezeu asupra celor

înălțați ca un stindard, așa cum este reprezentat de Meriba.

Templul a fost încheiat înainte de al treilea decret al lui Artaxerxe, stabilind că templul milerit pe care Hristos l-a ridicat în patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844, a fost încheiat înaintea celui de-al treilea înger, reprezentat de sosirea celui de-al treilea decret. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați chiar înaintea legii duminicale, când sunt apoi înălțați ca un stindard, ofrandă a pârgii Cincizecimii, ca odinioară. Masa și Meriba identifică testul apei, reprezentat în istoria primului și a celui de-al treilea înger de solia Strigării de la miezul nopții.

Lucrarea unirii Divinității cu umanitatea este, de asemenea, reprezentată ca unirea a două temple. Ea este, de asemenea, reprezentată ca o căsătorie în care un bărbat și o femeie, sau un templu feminin și un templu masculin, sunt uniți și devin un singur trup. Hristos a ridicat templul milerit cu scopul de a-i conduce în templul Său ceresc, unde aveau să găsească „odihna”, reprezentată în istoria anului 1844 de Sabatul zilei a șaptea.

Atunci când această înțelegere despre Massa și Meribah, ca a patra încercare, este plasată între o încercare inițială, care, de asemenea, reprezintă trei încercări, și, apoi, legea duminicală a celei de-a cincea și a celei de-a șasea încercări, poți atunci vedea, dar numai dacă ești dispus să vezi, că încercarea triplă a manei este prima încercare, urmată de o încercare care precede a treia încercare dublă a vițelului de aur al lui Aaron. Massa și Meribah sunt reprezentate împreună, căci doar în solia celui de-al doilea înger se află o „dublare” profetică. Primele trei încercări ale manei sunt solia primului înger. Încercarea de la Massa și Meribah este solia celui de-al doilea înger, iar răzvrătirea lui Aaron este solia celui de-al treilea înger.

A cincea încercare este încercarea vițelului de aur al lui Aaron, care începe cu o manifestare a idolatriei, când răzvrătiții au socotit că goliciunea răzvrătirii lor era tăinuită dinaintea lui Dumnezeu.

Și când poporul a văzut că Moise zăbovea să coboare de pe munte, poporul s-a strâns la Aaron și i-a zis: Scoală-te, fă-ne dumnezei care să meargă înaintea noastră; căci, cât despre Moise, omul care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a întâmplat cu el. Aaron le-a zis: Rupeți cerceii de aur care sunt în urechile soțiilor voastre, ale fiilor voștri și ale feticelor voastre și aduceți-i la mine. Și tot poporul și-a rupt din urechi cerceii de aur și i-a adus lui Aaron. El i-a primit din mâinile lor și, după ce turnase un vițel, l-a lucrat cu dalta; iar ei au zis: Aceștia sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Când a văzut aceasta, Aaron a zidit un altar înaintea lui; și Aaron a vestit și a zis: Mâine este sărbătoare pentru Domnul.

Și s-au sculat a doua zi dis-de-dimineată și au adus arderi-de-tot și au adus jertfe de pace; iar poporul s-a așezat să mănânce și să bea și s-a sculat să se joace. Exodul 32:1-6.

A șasea încercare este cea de-a doua parte a răzvrătirii vițelului de aur, când Moise se întoarce după primirea Decalogului. Moise întreabă: „Cine este de partea Domnului?” Majoritatea a rămas pasivă sau s-a aliniat cu idolatrii, manifestând aceeași răzvrătire în mod deschis în prezența mijlocitorului.

Al cincilea și al șaselea test tipifică în mod clar și se aliniază cu legea duminicală. Ilie pe Muntele Carmel adresează o întrebare asemănătoare cu cea a lui Moise: «Alegeți astăzi cui veți sluji», ceea ce indică spre testul legii duminicale. Symbolismul testului chipului fiarei indică spre legea duminicală. Împărțirea leviților din istoria lui Aaron și împărțirea celor douăsprezece seminții din istoria celor doi viței de aur ai lui Ieroboam identifică împărțirea în înțelepți și neînțelepți la legea duminicală. Laodiceenii sunt fecioarele neînțelepte, după cum mărturisește Sora White, și, prin urmare, împărțirea fecioarelor la legea duminicală este împărțirea dintre laodiceeni și filadelfieni. Al cincilea și al șaselea test, care constituie împreună un singur test dublu, se aliniază cu legea duminicală, ceea ce înseamnă că se aliniază cu 1863 și cu Cadeș.

Capitolele treizeci și doi și treizeci și trei din Exod se împlinesc în aceeași zi, despărțite doar de câteva ore, iar acea zi tipifică anul 1863 și Cadeș. În capitolul treizeci și trei, Moise cere să vadă slava lui Dumnezeu. Prin urmare, îl vedem pe Moise, în a cincea și a șasea provocare, transformându-se în cei o sută patruzeci și patru de mii. Același Moise se află, de asemenea, la Cadeș, lovind Stânca pentru a doua oară, reprezentând astfel o clasă care este zdrobită de Stânca asupra căreia a refuzat să cadă. Acea Stâncă este un mesaj și, prin urmare, există două simboluri ale lui Moise la Cadeș: unul manifestând slava lui Dumnezeu, iar celălalt respingând Stânca.

Cei ce stau ca străjeri ai lui Dumnezeu pe zidurile Sionului să fie oameni care pot vedea pericolele ce stau înaintea poporului — oameni care știu să deosebească între adevăr și eroare, între neprihănire și nelegiuire.

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încoace, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Unul dintre simbolurile episodului „Moise la Cadeș” este lovirea Stâncii cu un toiag, simbol al autorității. Întâia oară a fost autoritatea lui Dumnezeu, iar a doua oară a fost autoritatea omului. Clasa reprezentată de Moise la al doilea Cadeș este înfățișată drept bețivii lui Efraim, care își folosesc autoritatea teologică (toiagul) pentru a ataca solia ploii târzii, care este solia cărărilor vechi din 1840 până în 1844.

Toate soliile date între anii 1840 și 1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să fie duse la toate bisericile.

Hristos a spus: «Fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți proroci și oameni drepti au dorit să vadă acele lucruri pe care le vedeți și nu le-au văzut; și să audă acele lucruri pe care le auziți și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Fericiți sunt ochii care au văzut lucrurile văzute în 1843 și 1844.

Solia a fost dată. Și nu trebuie să existe nicio întârziere în repetarea soliei, căci semnele vremurilor se împlinesc; lucrarea de încheiere trebuie împlinită. O mare lucrare va fi împlinită

într-un timp scurt. Curând va fi dată, prin rânduirea lui Dumnezeu, o solie care se va amplifica până va deveni strigătul cel mare. Atunci Daniel va sta la sorțul lui, ca să-și dea mărturia.

Prima încercare, cea a manei, constă din trei încercări. Cea din urmă dintre cele zece încercări este încercarea celui de-al treilea înger. Atât prima, cât și ultima reprezintă „odihna” ca simbol al încercării. Prima încercare constă din trei încercări, reprezentând pe primul înger, urmat de al doilea înger, însă a patra încercare, în care au loc pecetluirea și înălțarea ca un stindard, este reprezentată de Massa și Meribah. Îngerul al treilea, reprezentat de a cincea și a șasea încercare, este a treia încercare, care a urmat după a doua încercare, cea de la Massa și Meribah, și după prima încercare, cea a manei.

Provocarea de la Taberah, prezentată în Numeri 11:1–3, este a șaptea încercare. Versetele care introduc încercarea de foc a credinței, reprezentată de „Taberah”, care înseamnă „un loc al arderii”, sunt precedate de versete care descriu deplasarea poporului lui Dumnezeu prin pustie. Nerăbdarea manifestată în capitolul zece este pusă în contrast cu cei o sută patruzeci și patru de mii care urmează Mielul oriunde merge El. Aceștia sunt cei care au răbdarea sfinților, dar Israelul din vechime manifesta nerăbdare în capitolul zece, ceea ce duce la încercarea lor de foc din capitolul unsprezece.

Și au plecat de la muntele Domnului, cale de trei zile; iar chivotul legământului Domnului mergea înaintea lor, în călătoria de trei zile, ca să le caute un loc de popas. Iar norul Domnului era peste ei ziua, când ieșeau din tabără. Și s-a întâmplat că, atunci când pornea chivotul, Moise zicea: „Scoală-Te, Doamne, și să se risipească vrăjmașii Tăi; și să fugă dinaintea Ta cei ce Te urăsc.” Iar când se oprea, el zicea: „Întoarce-Te, Doamne, la multele mii ale lui Israel.” Numeri 10:33-36.

Versetul următor prezintă răzvrătirea de la Taberah.

Și când poporul a cârtit, lucrul acesta a fost rău înaintea Domnului; și Domnul a auzit; și mânia Lui s-a aprins; și focul Domnului a ars între ei și i-a mistuit pe cei ce se aflau la marginile cele mai îndepărtate ale taberei. Iar poporul a strigat către Moise; și când Moise s-a rugat Domnului, focul s-a stins. Și a numit locul acela Taberah, pentru că focul Domnului a ars între ei. Numeri 11:1-3.

Provocarea care a urmat manifestării focului a fost pofta de carne și constituie a opta încercare. Aceasta este consemnată în Numeri 11:4-34. Cârtirea din Taberah reprezintă o fire superioară coruptă, o lipsă de răbdare, iar răzvrătirea poftii după oalele cu carne ale Egiptului reprezintă firea inferioară. Focul reprezintă curățirea prin foc, înfăptuită de Solul Legământului, în Maleahi, capitolul trei, căci, în mod profetic, Taberah înseamnă un loc al arderii, iar locul arderii în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu se află în Maleahi trei, unde focul produce o clasă nerăbdătoare, sortită epurării, și o clasă răbdătoare, care este curățită ca o jertfă înălțată.

Cei reprezentați de Moise în încercarea dublă a naturii superioare și a celei inferioare de la Taberah sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, care s-au statornicit în adevăr atât intelectual, cât și spiritual. Intelectul identifică natura superioară și, în plan spiritual, reprezintă unirea Dumnezeirii cu umanitatea. Dumnezeirea poate fi unită cu umanitatea numai când natura inferioară este

răstignită și moartă. A fi statornicit în adevăr, intelectual și spiritual, reprezintă experiența pecetluirii. Focurile de la Taberah reprezintă separarea finală a grâului de neghină în lucrarea lui Hristos de a ridica templul celor o sută patruzeci și patru de mii.

A noua încercare este răzvrătirea lui Miriam și a lui Aaron, consemnată în Numeri 12. Provocarea nu a fost cu mult diferită de provocarea lui Core, Datan și Abiram sau de cea de la Minneapolis, în 1888. Problema nu era pur și simplu respingerea mesajului lui Dumnezeu, ci respingerea alegerii lui Dumnezeu pentru conducere.

Condamnarea conducătorilor care resping nu doar mesajul, ci și pe mesager precede cea de-a zecea probă. Conducerea se manifestă ca apostată chiar înainte de legea duminicală, care este cea de-a zecea probă. Legea duminicală se aliniază cu crucea, iar pe drumul spre cruce, care este legea duminicală, conducerea l-a ales pe Baraba, un Hristos fals, căci „bar” înseamnă „fiul”, iar „abba” înseamnă „tată”. Apropiindu-se de cruce (legea duminicală) sau de Cadeș, conducerea își manifestă apostazia deplină, alegând un Hristos contrafăcut și, de asemenea, exprimând în mod direct autorităților civile că nu au alt împărat decât Cezarul.

A șaptea, a opta și a noua încercare identifică procesul pecetluirii, dar ilustrarea este cea a fecioarelor neînțelepte. A zecea dintre aceste încercări a fost prima răzvrătire de la Cadeș, tipificând 1863. Din 1846, evreii au fost aduși la Sinai pentru a primi Legea. Cele două table ale Decalogului sunt simbolul relației de legământ a lui Dumnezeu cu vechiul Israel literal, iar cele două table ale lui Habacuc sunt simbolul relației de legământ a Israelului spiritual modern. A doua tablă a fost prezentată în 1850 și, întocmai cum Israelul din vechime a făgăduit să păzească Legea, până în 1856 a fost adusă o încercare finală, așa cum a fost tipificată de iscoadele care au cercetat Țara Făgăduită. Opinia majoritară la care s-a ajuns de-a lungul celor șapte ani, din 1856 până în 1863, a fost că pustia laodiceană este locul în care doreau să moară.

Perioada 1844–1863 este prefigurată de perioada care începe cu botezul la Marea Roșie și se încheie cu un alt botez la râul Iordan, în același loc în care, mai târziu, Isus avea să devină Hristos, când a fost botezat de Ioan. Botezul la Marea Roșie a consfințit o relație de legământ cu Israelul antic. Acea relație a început cu o căsătorie care, concomitent, a declanșat un proces de testare în zece etape. Au fost apoi aduși la Sinai și au făgăduit să păzească Legea Sa, dar nu au făcut-o, iar la prima răzvrătire de la Cadeș au căzut la cea de-a zecea și ultimă probă. După cei patruzeci de ani și după a doua, mai mare, răzvrătire de la Cadeș, au intrat în Țara Promisă prin botezul în râul Iordan.

Toate reperatele botezului sunt strâns unite prin legământ. Istoria omega și a celui de-al doilea Cadeș se aliniază cu istoria primului Cadeș, un Cadeș alfa. Răzvrătirea omega a lui Moise a fost mult mai mare decât răzvrătirea unei întregi națiuni în cadrul răzvrătirii alfa de la Cadeș. Omega este întotdeauna mai mare. Ambele răzvrătiri, luate împreună, reprezintă răzvrătirea învățaților și neînvățaților lui Isaia, care refuză să intre în odihna mesajului ploii târzii.

Trei botezuri (Marea Roșie, Iordanul și Iordanul), cel dintâi al lui Moise, iar cel de pe urmă al lui Hristos; astfel, Moise este alfa, iar Hristos omega. Litera situată între prima și a douăzeci și doua literă a alfabetului ebraic, a treisprezecea literă, când este alipită după prima literă, iar apoi este adăugată ultima, a douăzeci și doua literă, formează cuvântul ebraic „adevăr”. Botezul din mijloc a

fost Iordanul și Cadeș. Primul botez, la Marea Roșie, a fost urmat de botezul la Iordan. Însă primul botez la Iordan a fost amânat timp de patruzeci de ani, până la a doua vizită la Cadeș și la botezul propriu-zis al Iordanului. Al treilea botez, reprezentând timpul cercetării pentru iudei, sosise odată ce Hristos Își începea lucrarea de întărire a legământului pentru o săptămână, în împlinirea lui Daniel nouă, versetul douăzeci și șapte, și era ceasul judecății pentru Israelul antic.

Primul botez, la Marea Roșie, este mesajul primului înger, iar cele două opriri la Cadeș reprezintă o „dublare”, căci la prima oprire la Cadeș și la Iordan este reprezentată răzvrătirea poporului legământului lui Dumnezeu, iar la a doua oprire la Cadeș se manifestă răzvrătirea conducerii. Cadeș și cele două opriri reprezintă o dublare a mesajului celui de-al doilea înger, în care se manifestă două clase, iar ambele clase sunt reprezentate atât între cetățeni, cât și în conducere. Botezul lui Hristos este mesajul celui de-al treilea înger, când grâul și neghina sunt despărțite, după cum a fost despărțit Israelul din vechime de mireasa creștină cu care Hristos S-a căsătorit în ceasul judecății Israelului din vechime.

Perioada 1844–1863 corespunde drumului de la Marea Roșie până la prima răzvrătire de la Cadeș. 1844 este trecerea Mării Roșii, 1846 este mana, simbol al testului Sabatului, pe care soții White l-au trecut în 1846, când s-au căsătorit. În 1849, Domnul Și-a întins mâna a doua oară ca să-Și adune poporul Său. Îi adunase în timpul soliei primului înger, când prima dintre tablele lui Habacuc a intrat în istorie, iar a doua tablă era destinată aceluiași scop.

Planșa omega din 1850 avea menirea de a aduna și a pune la încercare, căci aceasta a făcut planșa alfa din 1843. Primul înger a avut o planșă, iar al treilea înger a avut, de asemenea, o planșă, căci primul este alfa, iar al treilea este omega. „Cele două planșe” sunt repere ale primului și ale celui de-al treilea înger — nu ale celui de-al doilea. Perioada profetică a „planșelor” începe cu o planșă cu o eroare și se încheie cu o planșă fără eroare. Istoria dintre cele două planșe este istoria celui de-al doilea înger, în care planșa este pusă deoparte până în 1850.

După ce anul 1843 s-a încheiat la 19 aprilie 1844, diagrama din 1843 a fost pusă deoparte, căci ea prezisese în mod eronat anul 1843. Din 19 aprilie 1844 până în 1850 nu există nicio tăbliță a lui Habacuc. În istoria celui de-al doilea înger, nu a existat nicio diagramă și — Babilonul a căzut. Alfa este o tăbliță, omega este o tăbliță, iar mijlocul este căderea Babilonului; un simbol al răzvrătirii, care este asociat cu perioada în care nu a existat nicio tăbliță. Perioada istorică a tăblițelor lui Habacuc poartă semnătura adevărului.

1850 a fost prefigurată de Sinai și de darea Legii. Acel eveniment era comemorat prin Cincizecime, când două pâini legănate erau ridicate. Procesul ridicării pâinilor legănate este reprezentat de tipărirea și promovarea tabloului în mai 1842 și de istoria anului 1849, când a fost pregătit al doilea tablou, și a anului 1850, când acesta a fost disponibil. Perioada este reprezentată, pe linia lui Hristos, ca cele cincizeci de zile de la învierea Sa până la Cincizecime, o perioadă împărțită în patruzeci de zile urmate de zece.

În 1849, Hristos Își întindea mâna pentru a doua oară, iar în 1850 a doua tablă a lui Habacuc era disponibilă și procesul de încercare care ducea la Cadeș înainta. În 1856 a sosit ultima dintre cele zece încercări ale Vechiului Israel, când o lumină nouă cu privire la revelația profetică

fundamentală a lui Miller a fost publicată în periodicul mișcării. Timp de două mii cinci sute douăzeci de zile profetice, din 1856 până în 1863, iscoadele au intrat să iscodească țara. În 1863, ei au ales un nou conducător care să-i ducă înapoi în Egipt.

Vom continua expunerea acestor adevăruri în articolul următor.

Într-o viziune care mi-a fost dată la Bordoville, Vermont, la 10 decembrie 1871, mi s-a arătat că poziția soțului meu a fost una foarte dificilă. Asupra lui a apăsător o povară de griji și de muncă. Frații săi din lucrare nu au avut de purtat aceste poveri și nu i-au apreciat ostenele. Presiunea neconțință asupra lui l-a solicitat atât mental, cât și fizic. Mi s-a arătat că relația lui cu poporul lui Dumnezeu era, în anumite privințe, asemănătoare cu cea a lui Moise față de Israel. Au fost cârtitori împotriva lui Moise, când se aflau în împrejurări potrivnice, și au fost cârtitori împotriva lui. Mărturii, volumul 3, 85.